

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ!

Έσφαλμένοι απόψεις αϊ όποιαί, δυστυχώς, διδάσκονται εις τας ήμέρας μας ακόμη και από Κληρικούς!

έν Ιορδάνη γέγονεν».

Ο άγιασμός και τών δύο ήμερών, 5ης και 6ης Ιανουαρίου, είναι ίδιος. Δηλαδή έχει τήν ίδια άγιαστική δύναμη.

Τού Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη

Τήν παραμονή τών Θεοφανείων παραλείπεται ή άνάγνωση τής πρώτης μεγάλης Εύχης ισχυρίζονται όπι, ένεκα αύτης τής έλλειψέως, ό άγιασμός τής 6ης Ιανουαρίου είναι μεγαλύτερας άγιαστικής χάριτος. Οι υποστηρικτές αύτης τής άπόψεως δέν έχουν δίκιο, όσπί ή παραλειπομένη εύχή δέν είναι άγιαστική άλλά κηρυκτική. Αναλύει θεολο-

γικά τό νόημα τής εορτής χωρίς, όμως, νά περιέχη επίκληση τής άγιαστικής Θ. Χάριτος. Πραγματική διαφορά άγιαστικής δυνάμεως υπάρχει μεταξύ τού Μεγάλου Άγιασμού και τού Μικρού άγιασμού που τελεείται στήν άρχή κάθε μηνός. Η διαφορά άγιαστικής Χάριτος Μικρού και Μεγάλου Άγιασμού δέν είναι ποιοτική άλλά ποσοτική. Δέν διαφέρει ή ποιότητα τής Θ. Χάριτος, ή Όποία είναι ή αύτή πάντοτε άλλά διαφέρει ή ποσότητα. Τό ίδιο συμβαίνει και μέ τήν Ιερωσύνη. Καί οι τρεις βαθμοί τής Έπίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος έχουν λάβει τήν ίδια ποιότητα Θ. Χάριτος άλλά όχι τήν ίδια ποσότητα και γι' αύτό υπάρχει διαφορά στήν ένέργεια τών τριών βαθμίδων τής Ιερωσύνης. Ο Μέγας Άγιασμός είναι τό σπουδαιότερο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ποία είναι ή σπουδαιότης τών προφητειών τής Άποκαλύψεως του Ίωάννου;

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

Κάλεσμα Βαπτισματικής Άληθείας

Τού π. Έμμανουήλ Χατζηδάκη, Γ. Α. Αμερικής

Η ακόλουθος όμιλία έγινε κατά τήν επιστροφήν προτεστάντου εις τήν Ορθόδοξαν και στρέφεται κατά τής άρετικής βαπτισματικής θεολογίας:

"Αύτη ή ήμέρα, ήν έποίησεν ό Κύριος· άγαλλιασώμεθα και εύφρανθώμεν έν αύτῇ" (Ψαλμ. 117,24)..

Αύτή είναι μία ήμέρα χαράς γιά όλους έμάς, που ήρθαμε να σέ γνωρίσουμε και νά σέ αγαπήσουμε. Από τήν πρώτη κιόλας μέρα που σέ γνώρισα, έσύ περιέγραψες τόν έαυτό σου ως Ορθόδοξο στήν καρδιά. Με δάκρυα στα μάτια σου έδειξες όπι θα είχες γίνει έπίσημο Ορθόδοξός, άλλά ό χρόνος δέν είχε έρθει μέχρι τή σημερινή ήμέρα, όπου δίνουμε δόξα στον Χριστό τόν Θεό μας γι' αύτό.

Παρά τής καλύτερης προθέσεως σου και τήν προσωπική σου πεποίθηση και τήν έντιμια σου νά άνήκεις στήν άληθινή Έκκλησία που ιδρύθηκε από τόν Χριστό, δέν έγινες μέλος τής μέρι αυτή τήν εύλογημένη ήμέρα. Ήταν ή δυσαρέσκειά σου μέ τήν πρῶνη «έκκλησία» σου που σέ έπεισε άπλά όπι δέν ήταν μέρος τής Μιάς, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας, άλλά μία άπομιμήσή τής, άποκομμένη από τή ρωμική «έκκλησία» που είχε ήδη διακόψει τήν κοινωνία τής μέ τήν Έκκλησία, ούσα άρχικώς σχισματική και έπειτα άρετική.

Η έντιμια σου δια άποδοχής μέσω του Βαπτίσματος δείχνει τήν πεποίθησή σου όπι τό βάπτισμα που έλαβες στήν πρῶνη «έκκλησία» σου δέν ήταν τό άληθινό βάπτισμα, όσπί δέν χορηγήθηκε από ένα χειροτονημένο λειτουργό τής Έκκλησίας ούτε σύμφωνα με τήν διατεταμένη μορφή, που τελεείται από τήν Έκκλησία, του τριπλού Βαπτίσματος, δηλαδή μέ τριπλή κατάδυση, και μέ μία λέξη δέν είχε χορηγηθεί έντός τής Μιάς, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας.

Τό βάπτισμα στό όνομα τής Άγίας Τριάδος είναι τό άληθινό βάπτισμα ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Άγ. Ίωάννου Μαξίμοβιτς: Τά Άγια Θεοφάνεια

Σήμερα ή φύση τών ύδάτων καθαγιάζεται. Σήμερα ό Υιός του Θεού βαπτίζεται στα ύδατα του Ιορδάνη, χωρίς νά έχει ανάγκη ό "Ίδιος νά εξαγιστεί, άλλά προκειμένου νά εξαγιστεί τό άμαρτωλό άνθρώπινο γένος από τόν ρύπο.

Σήμερα οι ούρανοί ανοίγουν και ή φωνή του Θεού Πατέρα άκούγεται: «αυτός έστιν ό υιός μου ό άγαπητός». Τό Άγιο Πνεύμα κατέρχεται πάνω στον Σωτήρα του κόσμου, ό Όποίος στέκεται στήν Ιορδάνη, νά νά έπιβεβαιώσει όπι πράγματι Αυτός είναι ό ένσάρκωμένος Υιός του Θεού. Η Άγία Τριάδα εύκρινώς φανεώνεται και άποκαλύπτεται στον κόσμο.

Τό ύδατο του Ιορδάνη καθοσιώνεται και ταυτοχρόνα όλα τα ύδατα τής δημιουργίας, ή ίδια ή φύση του ύδατος. Τό ύδωρ παρέχει τή δύναμη, γιά νά εξαγιστεί όλόκληρο τό σώμα, άλλά και όλόκληρη ή ψυχή του άνθρώπου· νά αναγεννηθεί ό όλος άνθρωπος σέ μία καινή ζωή μέσω του Βαπτίσματος.

Μέσω του ύδατος όλόκληρη ή φύση εξαγίνεται· από τό ύδωρ έξήλθε ό κόσμος· τό ύδωρ διαϊούει παντού, διαπισίζει τό πεπτωκότα σέ κάθε μέρος τής γής ζωοποιώντας τά πάντα στή φύση. Χωρίς αύτό ούτε ζώα ούτε φυτά μπορούν νά υπάρξουν.

Τά ύδατα καθαγιάζονται και μέσω αυτών όλόκληρος ό κόσμος, σέ προτομιαστική άνάγεννησης τής μέλλουσας αιώνας Βασιλείας του Θεού.

Κάθε χρόνο αύτή τήν ήμέρα ή δόξα του Θεού άποκαλύπτεται, επαναλαμβάνοντας και έπιβεβαιώνοντας όπι έπιτελείται κατά τό Βάπτισμα που Χριστός. Ξανά οι ούρανοί ανοίγουν, ξανά τό Άγιο Πνεύμα κατέρχεται. Δέν τό βλέπουμε μέ τό σωματικά μας μάτια, άλλά αισθανόμαστε τήν ένέργειά Του. Κατά τήν τελετή του Άγιασμού, τά ύδατα, τά όποια καθαγιάζονται από τό γεγονός τής καθόδου του Άγίου Πνεύματος, μεταμορφώνονται· γίνονται άφθαρτα και διατηρούν τήν ένέργειά τους γιά πολλά χρόνια. Ο καθένας μπορεί νά τό άνιληφθεί

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ή Σιών κατά του Σιωνισμού

Μία έλληνορθόδοξος κριτική εναντίον τής άοράτου δικτατορίας τών Σιωνιστών

Γράφει ό κ. Διόδωρος Ράμμος, Ιστορικός-Αρχαιολόγος 3ον

Νεωτέρα εποχή

Σιωνισμός και Μασονία

"Όσως τό όνειρο του Σιωνισμού νά έμνε πάντα όνειρο, άν στις άρχές του 18ου αιώνα δέν καταφέραν οι Σιωνιστές νά διαϊουδίσουν και μέ έκπληκτική έντιμια νά έλέγξουν πλήρως τής τεκτονικές στοές τής Δυτικής Εύρώπης. Μέχρι και τόν 17ο αιώνα, οι τεκτονικές στοές ήταν οργανωμένα σωματεία μαστόρων, που άσχολούνταν με κατασκευή μνημειωδών κτηρίων. Οι (ελεύθερο)τέκτονες (Freemasons, μασόνοι) είχαν δεχθεί στους κόλπους τους και άρκετούς διανοούμενους, που είχαν δώσει και φιλοσοφική διάσταση στις στοές.

Κάπου τών άρχές του 18ου αιώνα διαϊουδίσαν μαζικά οι Σιωνιστές στις μασονικές στοές και σέ σύντομο χρονικό διάστημα τής μετέτρεψαν σέ εβραϊκές -καπιταλιστικές οργανώσεις, οι όποιες άρχισαν νά έργάζονται πυρετωδώς γιά ή δημιουργία τής αυτοκρατορίας. Τά πάντα, όμως, γίνονταν μυστικά, κρυφά, μέ διάφορα φιλοσοφικά ή κοινωνικά προσηυτήρια. Οι μασόνοι, από έδώ και πέρα, θα ήταν οι άόρατοι στρατιώτες τής έκκολλητόμενης αυτοκρατορίας και οι μασονικές στοές οι ναοί τόο καπιταλισμού και τής ταλμουδικής θρησκείας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ!

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ!

Έσφαλμένοι απόψεις αϊ όποιαί, δυστυχώς, διδάσκονται εις τας ήμέρας μας ακόμη και από Κληρικούς!

έν Ιορδάνη γέγονεν».

Ο άγιασμός και τών δύο ήμερών, 5ης και 6ης Ιανουαρίου, είναι ίδιος. Δηλαδή έχει τήν ίδια άγιαστική δύναμη.

Τού Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη

Τήν παραμονή τών Θεοφανείων παραλείπεται ή άνάγνωση τής πρώτης μεγάλης Εύχης ισχυρίζονται όπι, ένεκα αύτης τής έλλειψέως, ό άγιασμός τής 6ης Ιανουαρίου είναι μεγαλύτερας άγιαστικής χάριτος. Οι υποστηρικτές αύτης τής άπόψεως δέν έχουν δίκιο, όσπί ή παραλειπομένη εύχή δέν είναι άγιαστική άλλά κηρυκτική. Αναλύει θεολο-

γικά τό νόημα τής εορτής χωρίς, όμως, νά περιέχη επίκληση τής άγιαστικής Θ. Χάριτος. Πραγματική διαφορά άγιαστικής δυνάμεως υπάρχει μεταξύ τού Μεγάλου Άγιασμού και τού Μικρού άγιασμού που τελεείται στήν άρχή κάθε μηνός. Η διαφορά άγιαστικής Χάριτος Μικρού και Μεγάλου Άγιασμού δέν είναι ποιοτική άλλά ποσοτική. Δέν διαφέρει ή ποιότητα τής Θ. Χάριτος, ή Όποία είναι ή αύτή πάντοτε άλλά διαφέρει ή ποσότητα. Τό ίδιο συμβαίνει και μέ τήν Ιερωσύνη. Καί οι τρεις βαθμοί τής Έπίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος έχουν λάβει τήν ίδια ποιότητα Θ. Χάριτος άλλά όχι τήν ίδια ποσότητα και γι' αύτό υπάρχει διαφορά στήν ένέργεια τών τριών βαθμίδων τής Ιερωσύνης. Ο Μέγας Άγιασμός είναι τό σπουδαιότερο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Τήν 6ην Ιανουαρίου ή Έκκλησία μας εορτάζει τή Άγια Θεοφάνεια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Άνοτέρω εικόν εκ τής Γ. Μ. Φιλοθέου, Άγ. Όσος.

Τό «ξανθόν γένος» άλλοτε ταυτίζεται μέ τους Ρώσους και άλλοτε μέ τους Γερμανούς. Η «κόκκινη μηλιά» ταυτίζεται από κάποιους ακόμη και μέ τήν Μέκκαν, ενώ ή τουρκική παραλλαγή τής ιστορίας ως «κόκκινο μίλο» αναφέρεται εις τήν κραταιάν κυριαρχίαν του Ίσλαμ επί όνομαστών χριστιανικών πόλεων.

Τό έτος 2016 άπρηχόλησαν ζωηρώς αϊ προφητεία. Εις διάφορους εφημερίδας, περιοδικά και έντυπα σχεδόν εις καθημερινήν βάση έδωσαν έπιστευστον προφητεία παλαιά και νέα, χρησιμο προερχόμενοι από διάφορους θρησκείας και πολιτισμούς και σωρεία διά «τά μέλλοντα συμβαίνεον». Μάλιστα πολλά από τά έντυπα έδιναν άνωρεάν βιβλία μέ προφητείας -ει δυνατόν- όσίων γερόντων τής Ορθοδοξίας που προσφάτως διεκρύβη ή άναμφισβήτητος αγιότης των. Δέν έλειψαν ωστόσο και δημοσιεύσεις που άφεινθήνεις εις άνάγνωσιν, φερομένου ως «προφήτας» ή «προφήτας» άγνωστου θρησκευματος και ένα νέον παγκόσμιον πόλεμον. Διαπί τώσον ένδιαφέρον;

Τό έτος 2016 άπρηχόλησαν ζωηρώς αϊ προφητεία. Εις διάφορους εφημερίδας, περιοδικά και έντυπα σχεδόν εις καθημερινήν βάση έδωσαν έπιστευστον προφητεία παλαιά και νέα, χρησιμο προερχόμενοι από διάφορους θρησκείας και πολιτισμούς και σωρεία διά «τά μέλλοντα συμβαίνεον». Μάλιστα πολλά από τά έντυπα έδιναν άνωρεάν βιβλία μέ προφητείας -ει δυνατόν- όσίων γερόντων τής Ορθοδοξίας που προσφάτως διεκρύβη ή άναμφισβήτητος αγιότης των. Δέν έλειψαν ωστόσο και δημοσιεύσεις που άφεινθήνεις εις άνάγνωσιν, φερομένου ως «προφήτας» ή «προφήτας» άγνωστου θρησκευματος και ένα νέον παγκόσμιον πόλεμον. Διαπί τώσον ένδιαφέρον;

Μια πρόχειρος άπάντησις, ή όποία πολλάκις όντως άληθείαι, είναι όπι έπιχειρήσει έμπορική έκμετάλλευσις Άγιών, τούς όποίους εύλαβούνται οι ποιοι ή ή έξαμής τής φαντασίας και τής περιεργείας. Όστόσο, τό ζήτημα είναι περισσότερον περιττόλογον. Έπειδή οι πωλήσεις αύται δέν άφορούν μόνον εις εύσεβείς άνθρώπους (θα λέγαμε μάλλον όπι οι εύσεβείς είναι και ιδιαίτερος προσεκτικοί εις αύτά τό ζήτημα), δέν πρόκειται μόνον διά τήν χειραγώγησιν του θρησκευτικού συναισθήματος, άλλά πολύ περισσότερον και διά τήν άγωνίαν που καλλιεργούν αϊ περιστάσεις. Η βαρεία οικονομική κρίσις τής πατρίδος μας, ή όποια εύρίσκεται εις τό τρίτον -και μάλλον τρίτολουν- μνημόνιον και διανύει τόν εβδόμον χρόνον από τό τέλος του πενήνθου έτος αύτῆν τήν κατάσταση, έχει εξαθλιώσει άνα τμήμα τής κοινωνίας, τό όποιον άναζητεί μία «μαγκής» προελαστικός έλιπίδα. Παράλληλως έπείθει όλα τά έθνικά μας ζήτηματα είναι άνοικτά ή Τουρκία άμφισβητεί τήν έλληνικήν κυριότητα τών νήσων και τής Θράκης, ή Κύπρος άναζητεί λύσιν υπό τήν άπείλην προαρτιβήσεως τών κατοχομένων εις τήν Τουρκία, ή Άλβανία άρχισαν νά ενεργήν διεκδικήσεις, άλλά και νά καταφέρεται κατά τής έλληνικής μενοτήτος τής Β. Ηπειρού κ.ά.) ακόμη και οι πίο ψυχροίμοι άρχισουν και άνησυχούν καθώς οι διεθνείς εξέλιξεις και άλλαγαί (έκλογαί εις Άμερικήν και Εύρώπην, πόλεμος εις Συρία, μεταναστευτικόν κ.λπ.) καλλιεργούν άνα άβεβαιότητα διά τό άμεσον μέλλον και άναζητούν και αύτοί διεξόδον. Εις όλα αύτά ήλθε νά προστεθή και ή δήλωσις τής Βασιλείας τής Αγγλίας προς τόν Πατριάρχην Μόσχας πρό

μηνός όπι έπίκειται ό Γ΄ Παγκόσμιος Πόλεμος! Τήν περίοδον που διηγύσαμεν ή Έκκλησία μας ήτοίμασε διά τήν μέγαλην εορτήν τής του Κυρίου Ιησού Χριστού Ένανθρωπήσεως, ή Η προτομιασία αύτή όχι μόνον, μιάς ειρηνεύει και καταπαύει τας άγωνίας, άλλά δίνει τό βάθος τής άληθούς προφητικής διαστάσεως, δηλαδή τι

σημαίνει προφητεία διά τήν Έκκλησίαν. Καί άρχός ή ίδια ή τεσσαρακονθημερος νηστεία άποτελεί «προφήτειαν», καθώς είναι εικόνα τής μελόλυσης βασιλείας, όπου ή βρώσις και ή πείσις θα καταργηθούν (πλην τής «βρώσεως» του ΙΧΘΥΟΣ), ενώ ταυτοχρόνως μιάς ύθεί εις τό νά πενάσωμεν και νά διψάσωμεν διά τήν άνεύρεσιν τής πραγματικής έλιπίδος και όχι τών φρούδιων που παρέχουν οι κάθε λογής χρησμολόγοι. Παράλληλως ό Δεκέμβριος διά τήν Έκκλησίαν άποτελεί μήνα κατά τόν όποιον εορτάζομεν Δικαιούς τής Παλαιάς Διαθήκης (Ναούμ, Άββακούμ, Σοφονίας, Άννα, Αγγαίος, Δανιήλ), εις τούς όποίους ή Έκκλησία άνεγνώρισε τήν άληθή προφητικήν ιδιότητα. Ο Δεκέμβριος καταλήγει τήν παραμονήν τής εορτής των Χριστογένων εις τήν προφητικήν κορύφωσιν μέ τήν παράθεσιν όκτώ άναγνωσμάτων που προφητεύουν τήν έλευσιν του Μεσσία. Μιάς διάσκασι λαπών ή Έκκλησία όπι ή προφητεία έχει σκοπόν τής τό πρόσωπον του Κυρίου. Εις τήν πορεία αύτῆν προς τό μυστήριον τής Σαρκοώσεως του Θεού και Λόγου ώρισθησαν και δύο «προφητικαί» Κυριακαί. (Εις τήν Δύ-

σημαίνει προφητεία διά τήν Έκκλησίαν. Καί άρχός ή ίδια ή τεσσαρακονθημερος νηστεία άποτελεί «προφήτειαν», καθώς είναι εικόνα τής μελόλυσης βασιλείας, όπου ή βρώσις και ή πείσις θα καταργηθούν (πλην τής «βρώσεως» του ΙΧΘΥΟΣ), ενώ ταυτοχρόνως μιάς ύθεί εις τό νά πενάσωμεν και νά διψάσωμεν διά τήν άνεύρεσιν τής πραγματικής έλιπίδος και όχι τών φρούδιων που παρέχουν οι κάθε λογής χρησμολόγοι. Παράλληλως ό Δεκέμβριος διά τήν Έκκλησίαν άποτελεί μήνα κατά τόν όποιον εορτάζομεν Δικαιούς τής Παλαιάς Διαθήκης (Ναούμ, Άββακούμ, Σοφονίας, Άννα, Αγγαίος, Δανιήλ), εις τούς όποίους ή Έκκλησία άνεγνώρισε τήν άληθή προφητικήν ιδιότητα. Ο Δεκέμβριος καταλήγει τήν παραμονήν τής εορτής των Χριστογένων εις τήν προφητικήν κορύφωσιν μέ τήν παράθεσιν όκτώ άναγνωσμάτων που προφητεύουν τήν έλευσιν του Μεσσία. Μιάς διάσκασι λαπών ή Έκκλησία όπι ή προφητεία έχει σκοπόν τής τό πρόσωπον του Κυρίου. Εις τήν πορεία αύτῆν προς τό μυστήριον τής Σαρκοώσεως του Θεού και Λόγου ώρισθησαν και δύο «προφητικαί» Κυριακαί. (Εις τήν Δύ-

Ίεραποστολικός ζήλος

Τού πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάπη

Ο άγιος Ίωάννης ό Πρόδρομος υπήρξε άκούραστος κήρυκας του λόγου του Θεού και μιλούσε συχνά στους μαθητές του γιά τόν Μεσσία Χριστό. Μιά μέρα ό Ίωάννης στεκόταν μέ δύο μαθητές του στό συνηθισμένο μέρος που κήρυττε και είδε νά περνεί από εκεί ό Ίησους. Αμέσως είπτε στους μαθητές του: «Ίδε ό άμνός του Θεού» (Ιωάν. α΄ 36), δηλαδή νά τό Άρνιον, τό όποίο παρέδωσε ό Θεός Πατέρας του, γιά νά θυσιαστεί γιά μας. Οι δύο μαθητές του Ίωάννου άκολουθήσαν τόν Ιησού και πέρασαν μαζί του εκείνη τή μέρα.

Θαυμάζει κανείς τόν Ίωάννη, ό όποίους παρακίνει τούς μαθητές του νά τόν εγκαταλείψουν και νά γίνουν μαθητές του Χριστού. Δέν τούς δεσμεύει στή δική του υπηρεσία, στό δικό του κηρυκτικό έργο. Τούς δείχνει τόν Μεσσία, τούς κατευθύνει προς Αυτόν, γιάτί ό Ίδιος είχε πολύ ταπεινή ίδέα γιά τόν έαυτό του, ενώ γιά τό Χριστό μιλούσε μέ τό πιο έπιφαντικά λόγια και τόνιζε όπι «δέν είναι άξίος νά λύσει τό λουρί από τό υποδήμάτά του» (Ιωάν. α΄ 27).

Τό παράδειγμα του Ίωάννου πρέπει νά θυμόμαστε συχνά και οι σημερινοί κληρικοί, οι όποίοι άναπτύσσουν ποιμαντικό έργο, άλλά συχνά τό θεμελιώνουν στό δικό τους πρόσωπο και όχι στό Χριστό. Γι' αύτό και έγκλωβίζουν τούς καταπροαίρετους στό δικό τους χώρο, άφαιρώντας τους κάθε δυνατότητα έπιλογής.

Οι χριστιανοί δέν πρέπει νά έμπιστευθούν ιδιόρρυθμους και ιδιοτελείς κληρικούς, άλλά τό Χριστό, ό όποιος γιά τή σωτηρία τους έχυσε τό αίμα του πάνω στό σταυρό. Συγχρόνως νά παρακινούν και άλλους νά άκολουθήσουν τό δρόμο που υπόδειξε ό Χριστός, μιμούμενοι τόν άπόστολο Ανδρέα τόν Πρωτόκλητο, ό όποίους μίλησε στον άδελφό του Πέτρο γιά τόν άναμένο Μεσσία. Πάντα βέβαια μέ ευγένεια, διάκριση, σεβασμό τής έλευθερίας τους, άλλά και άγνό ένδιαφέρον. Η ιεραποστολική πράξη δέν πρέπει νά επιβάλλεται στους άλλους ούτε νά μεθοδεύεται μέ ύποκριτικούς τρόπους. Πρέπει νά είναι άνοιχτή και φανερή. Καί προπαντός αύτός που έργάζεται ιεραποστολικά πρέπει νά είναι φωτεινό παράδειγμα, γιά νά είναι πειστικός και άποτελεσματικός.

Η καλύτερη ιεραποστολή είναι τό παράδειγμα. Όταν οι άνθρωποι βλέπουν καθαρές προθέσεις, άνδιτέλεια και κυρίως έμπρακτη αγάπη, έχομε λαμπρά άποτελέσματα. Όμως τό παράδειγμα αύτό δέν είναι συνηθές. Λίγοι κληρικοί και λιγότεροι μεγαλόχροιοι φωτίζουν τόν όπλο λαό και άποτελούν τήν έχογη έλιπίδα. Δυστυχώς οι περισσότεροι κληρικοί και ίδιος οι έπισκόποι νομίζουν ότι ποιμάνονται τό λαό του Θεού μέ τά κενά ρητορικά λόγια, μέ τής λαμπρές ιεραπικές στοές, μέ τό κοσμικό φρόνημα και τό άριστοκρατικό ήθος. Ηρημονούν όμως όπι ό λόγος τους δέν είναι άξιόπιστος και οι άνεκπλήρωτες ύποσχέσεις προκαλούν και σκανδαλίζουν.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και μέ πολλούς μοναχούς που δραστηριοποιούνται έκτός μοναχικής μάνδρας. Έμφανίζονται ως άνθρωποι άφοσιωμένοι στό Θεό, μέ άκτημοσύνη, υπακοή και παρρησία. Στήν πραγματικότητα μόνο τήν τελευταία έχουν. Τά χρήματα δέν τους λείπουν-μερικοί ιερομόναχοι είναι έμισθοι εφημέριοι- και ή υπακοή ήνται άντιστροφή, αφού οι γέροντες τους κάνουν ό,τι εκείνοι τούς ζητούν, προκειμένου οι ύποτακτικοί τους νά έργαστούν ιεραποστολικά. Προφανώς, όταν λείπουν οι βασικές μοναχικές άρετές δέν υπάρχει τό φωτεινό παράδειγμα, παρά τό έπιφαντικά λόγια, που άκούει στήν άρχή τής ιεραποστολικής τούς δραστηριότητας.

Ο ιεραποστολικός ζήλος θέλει συνεχή τροφοδοσία, γιά νά συμβάλει στήν έπιτυχία του έργου τής Έκκλησίας. Υπάρχει πάντα ό κίνδυνος νά γίνει μία νωλεχική συνήθεια, που θα μοιάζει μέ άκαρπο δέντρο που πρέπει νά κοπεί, γιά νά μη άχρηστεύει τόν τόπο.

Δέν άρμόζει ή διπλωματία εις ρασοφόρους

Τού Άγιου. μοναχου Νικολάου

Μετά όπό έκάτο και πλέον χρόνια, εξαπλώσεως και ώριμάνσεως τής μάστιγος τής παναίρεσεως του έπαράτου οικουμηνισμού, κριθηκε άναγκαίο έφετος νά περσεί πανηγυρικά και διά πύλης «Μ. Συνόδου». Για τό κλίμα τών ήμερών αυτών τό πρό και μετά τή «Συνόδο» αύτή έχω νά πώ τά εξής:

Ενώ όρισμένες δυνάμεις θα μπορούσαν νά σταμητήσουν τόν καθήρονο τής οικουμηνιστικής λαϊλαπίας μέ τό άνωτιστικό τους φρόνημα ως ταγμαμένο μέ τήν αφιέρωσή τους στήν Έκκλησία του Χριστού, δέν τό κάνουν ή τό κάνουν μέ ύποκριτικό φρόνημα.

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

Ενώ πρην τήν «Συνόδο» έδειχσαν ότι είναι προβληματίζόμενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνόδου», μετά από αύτην (ίσως λόγω άμνησίας)

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

«Δόξα τῷ φανέντι Θεῷ και ἐπί γῆς ὄφθέντι»

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ του Αγίου Δωδεκαημέρου ὁλοκληρῶνονται μετῆ μεγάλη δεσποτική ἐορτῆ τῶν Θεοφανείων, ἡ ὁποία ἐντάσσεται στίς μεγάλες εορτές του ἐνιαυτοῦ. Ὁ Κύριος μας, ὅταν ἔγινε τρικάτονα ἐτών και ἐνηλικιώθηκε, σύμφωνα με τὴν ἐβραϊκή συνήθεια, ἀποστάσισε καὶ ἀρνήσθη τὴν ἰδιωτική ζωὴ Του και νὰ ἀρχίσαι τὴν ἐπέλευση του ἐπὶ γῆς σωτηριώδους ἐργου, τὸ ὁποῖο Του ἀνέθεσε ὁ Οὐράνιος Πατέρας. Χρειαζόταν ὁμῶς μία ἀξιόπιστη μαρτυρία γιὰ τὸ πρόσωπό Του, ἀπὸ κάποιου σεβαστοῦ και ἀξιόπιστου πρόσωπου, γιὰ νὰ γίνει ἀποδεκτός ἀπὸ τὴν ἰουδαϊκή κοινωνία. Ὁ φακουργός και ἐγνωσμένης ἀγιότητας Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής ἦταν αὐτός πού θὰ Τὸν φανέρωνε στους πολυπληθεῖς μαθητές του, «ἵνα φανερωθῆ τῷ Ἰσραὴλ», ἀφοῖ «Οὐκ ἦν ἐκείνός τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός» (ἰωάν.1,8). Μαρτυρήσε περὶ αὐτοῦ λέγοντας: «Ἰδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἀίρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (ἰωάν.1,29,31). ἼΕτοι Τὸν

Φωνῆ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ

ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΞΑ ἡμέρα τῶν Θεοφανείων ἡ Ἐκκλησία μέσ τῆς τῆν μνήμη του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, διότι εἶναι τὸ ἱερό ἐκεῖνο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο πρῶταγωνίστησε, ἀπὸ ἀνθρώπινης πλευρᾶς, σὸ μεγάλο και σωτήριο γεγονός τῆς Βαπτίσεως του Κυρίου. Σύμφωνα μετῆ σύγχρονο θεολόγο Ὁ μεγάλο ἀνδρᾶς πᾶναι ἀπ' ὅλα ἐνὰ ὀρόδρομος τῆς ἐμφανίσεως του Χριστοῦ στὸν κόσμο, αὐτός πού ἀνοίξε τὸ δρόμο νὰ περάσει ὁ Λυτρωτὴς μας. Εἶναι ὁ μεγάλος ἀνεγώφερος τῆς πῆς χαρισμῶσις και Ἐλπιδοφόρος ἀγγέλαις ὄλων τῶν ἐποχῶν: τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως του ἀνθρώπινου γένους. Εἶναι ὁ κομιστής και διαιτησιὸς κήρυκας τῆς μετανοίας και ὁ ἀνεγκτος ἐλεγκτής τῆς ἀνομίας και τῆς ἀμαρτίας. [...] Στόχος του Τιμίου Προδρόμου ὑπῆρξε κυρίως ἡ πολιτικὴ και πνευματικὴ ἐξουσία τῆς ἐποχῆς του, ἡ ὁποία εἶχε φτάσει σὲ ἔσχατα σημεία κατᾶπτωσης και ἠθικής στήψης. Πυρμένους ἀπὸ θεῖο ζῆλο, ἀλλὰ και ἀγανάκτηση ὁ ἱερός ἀνδρᾶς μῦροδοσ κατὰ τῶν δυναστῶν του λαοῦ. [...] Ἰδιαίτερος στόχος του ἔγινε ἡ διεφάρμενη πολιτικὴ ἐξουσία τῆς ἐποχῆς του. Τα διάφορα ἀνδρείκελα – ἐξωμύσεις συμπατριῶτες του ἀκούσιου τυραννικής ἐξουσίας γιὰ λογαριασμοὶ τῆς σφεδέρρακτης κομοκορρατίας Ρώμης. Ἐνῶ ὁ λαὸς σπανάξε κᾶτω ἀπὸ τὴν πῆο σκληρὴ δουλεία και Ἀμκοτονίας, αὐτοὶ ζῶσαν μέσα στὴ χλιδῆ, τῆς ἀτέλειωτες διασκεδάσεις και τὴν ἀνηλικτησιὰ. Ἀλλὰ πᾶρρωσε μετῆ τὸ μαρτύριο και τὸ θάνατο τὸν Ἐλεγο κατὰ τῆς ἀνηλικότητας και τῆς ἀδικίας. Ἡ διεφάρμενη Ἐρωδοσία πέτυχε τὸν ἀποκεφαλισμό του. ἼΕτοι ὁ Ἰωάννης ἔμενε στήν ἱστορία συνδεόμενος μετῆ τὸν ἐλεγκτικό λόγο, κάπ πού λείπει ἐπιδικτικὰ ἀπὸ τους σύγχρονους ἐκκλησιαστικούς ἀνδρῆς.

Ἴδου τὸ φερφέωνος τῆς Πανθρησκείας!

ΥΠἈΡΧΕΙ και τρίτο σημείο σὲ πρόσφατο ἱεροσῆπκο (ὑποκριτικό) λόγο του κ. Φραγκίκοσ, σχετικά μετῆ τὸ κροντέλαν πού ἀνεῖρπεται ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἐνόπητα τῶν χριστιανῶν, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ κ. Μ. Κείος. Διὰβάσει και φρίξτε: «Τὸ δευτερο πευεδὸ μοντέλο γιὰ τὸν πνοική και τὸ μοντέλο τῆς ὁμομορφίας. Ὅταν οἱ θεολογικές, λειτουργικές, πνευματικές και κανονικές διαφορές πρᾶγματικά ἔχουν τις ρίζες τους στὴν ἀποστολικὴ παράδοση, εἶπε, δὲν εἶναι ἀπειλεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι θεασοφῶς γιὰ τὴν ἐνόπητα τῆς Ἐκκλησίας. Τέλος, τὸ τρίτο πευεδὸ μοντέλο σύμφωνα με τὸν Πᾶπα, εἶναι ἡ ἰδέα τῆς ἐνόπητας πού «πληγᾶναι πῆσο τὸ χρόνο», γιὰ νὰ ἐνωματώσει μία ἐκκλησία στὴν ἄλλη. Κανεί δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθῆι τὴ δικὴ τῆς ἱστορία πίστης, εἶπε, και κανέις δὲν πρέπει νὰ ἀνεγῆται τὴν πρακτικὴ του προσλητισμοῦ, τὴν ὁποία ἀποκάλεσε «ἐλητήρηιο γιὰ τὸ οὐκοιμενικό ταξίδιο». Ὁ ἀληθινὸς οὐκοιμενικός, ὁ Πᾶπας κατέληξε σὸ σμυτέρμας, ἐνῶς ἐρίρηιο πού ἀποθεκνῆται στους δικούς μας λόγους και κανονισμούς, ἀλλὰ μᾶλλον στὸν Λόγο του Θεοῦ, πού ἀπατᾶ ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ἀκούσουμε, νὰ μαβήνουμε και νὰ βεβαίωσησμε σὸν κόμηος» (Ἰστ. ΒΗΗΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ). Ἴδου τὸ πλέον πῆσιτὸ φερφέωνο του σύγχρονο συγκρητιστικό οὐκοιμενισμό! Ὁ θεολογικός διαφορῆς γὶ αὐτὸν «δὲν εἶναι ἀπειλεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι θεασοφῶς γιὰ τὴν ἐνόπητα τῆς Ἐκκλησίας! Ἐνόπητα μετῆ ποικλομορφία, δηλαδή ἐνόπητα ἀλήθεας και πευδούς, ὡστε κατὰ τὸν «ἀλάθητο» «Κανείς δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθῆι τὴ δικὴ τῆς ἱστορία πίστης», «κανείς δὲν πρέπει νὰ ἀνεγῆται τὴν πρακτικὴ του προσλητισμοῦ», δῖοι εἶναι τὰ ἐκείνον «ἐλητήρηιο γιὰ τὸ οὐκοιμενικό ταξίδιο! Ἀναρωτήαστε: πᾶσο διαφορετικά θὰ μιλούσε κάποιος ἄλλος δημομορῶν τῆς ἐβραϊκῆς πανθσοκήας τοῦ Ἀντηριστοῦ;

Τὰ βοσειδί καταναλῶντων τεράστιες ποσότητες καλλιεργήσιου και νερού, ἐνῶ παράγουν ἕπισης μεγάλες ποσότητες μεθανοῖου, ἐνὸς ἐρίρηιο πού θροσκοπιλοῖ πολὺ πῆο ἰαχυρό ἀπὸ ὀ,πὲ τὸ διοξειδίον τῶ ἀνθρακᾶς (Ἰστ. τῶν ἱστῶν). Εἶναι γνωστό, πῆος οἱ ἀβείρες μετανάστες ἐφεραν στὴν Ἐυρώπη τὴ βρώσιη αὐκλιοῦ κρέατος. Τῶρα μᾶς φερῶνουν και τὴ βρώσιη ἐνῶμῶν. Γιὰ πῆο ἀραγε σκοπὸ; Προφανῶς ἡ «προστασία του περῖβάλοντος» εἶναι τὸ πρόσρημο. Φερῶνται μετῆ (και) ἡ ἀλόγητη τῶν παραδοσιακῶν διατροφικών μας συνηθειῶν ἀνάσεται σὸ γενικόκο ἔσρηδο, γιὰ νὰ ἀποκατοῦμε και νὰ ἠρομνησίουμε ἐντέλης τὴν ἰδιοπροσῆπιή μας, ἡ ὁποία στέκεται ἀκόμη ἐμπόδιο στὴν παγκομοιοπολήση! Εἶναι ἕπισης πασιφανῆ ὅτι πῆσο ἀπὸ αὐτὴ τὴν «οἰκολογηκὴ εὐαίσθηση» ἔπαιχτοῦν και κολοσσοεία οὐκοιμικός συμφῆροσ τὸ συστήμητος!

Τὸ Σανχεντρίν ζηπὶ τὸ κτίσιμον του ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ!

Εἶναι και τοῦτή μία πολὺ ἐνδιαφερόσο εἰδήση: «Τὸ Ἐβραϊκό Συνέριο (τὸ ἀνώτατο θρησκοπεκτικό δικαστήριο, Σανχεντρίν) κάλεσε τὸ Ρῶσο πρέδορο Βλαντιμῖρ Πούτιν και τὸν νεοεκελεντατο πρέδορο τῶν ΗΠἈ Ντόναλντ Τράμπ, νὰ ἐνώσουν τῆς δυνάμεις τους και νὰ ἐκπλήρῶσουν τὴν βῖβλικὴ ἐντολή και τὸν ρόλο τους μετῆ τὴν ἀνακατασκευή του ἔβραϊκοῦ Ναοῦ στὴν Ἱερουσαλήμ.» Ὁ Ρᾶββῖνος Hillel Weiss, ἐκτῆρωςπος του συμμοβουλοῖ Σανχεντρίν, ἐπικοινωνῆσε μετῆ τὸ πρακτοροῖο εἰδῆρων Breaking Israel News, γιὰ νὰ ἀνακανώσει ὅτι ὁ Τράμπ πρὶν τὴν ἐκλογὴ του εἶχει

ἐβάππισε στὰ ἱορδάνεια νᾶματα και «ἐμάρτῆρην Ἰωάννης λέγων ὅτι τεθέμαιο τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ... οὐτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ, κάγῳ ἔωρακα και μεμαρτῆρηκα ὅτι οὐτός ἐστιν ὁ υἱὸς του Θεοῦ» (ἰωάν.1,32). Δὲν ἦταν ὁμῶς ἀρκετὴ ἡ ἱστορία του Ἰωάννη και γὶ αὐτὸ ὑπῆρξε ὑπερκόμηος μαρτυρία. Φανερῶθηκε ὁ ἴδιος ὁ Τριάδικος Θεός, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιῶσει τὴν εὐδοκία Του στὸν Υἱὸ Του ἀγαπητῆ. Τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός τῆς θεοφάνειας εορτάζει ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία, γιὰ νὰ δηλώσει σὲ κάθε ἀμφισβητή ὅτι ὁ Χριστός δὲν ἦταν κάποιος σημαντικός ἀνθρώπος, ὅπως τὸν θέλει ἡ ἀνθρώπινη διάνοηση, ἀλλὰ ὁ σαρκωμένος Θεός, ὁ κατὰ φύσιν Υἱὸς του Θεοῦ, ὁ Ὅσιος ἕνους ἀνθρώπος, γιὰ νὰ σώσει τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τὴν δουλεία του διαβόλου, και τὸ θάνατο. Δι' αὐτοῦ «ἐτεπρήνη ἡ χάρις του Θεοῦ ἡ σωτήρηος πᾶσιν ἀνθρώποις, πᾶσιδεοῦσα ἡμᾶς» (Τῖτ.1,11).

ὑποσχεθεῖ νὰ ἀναγνωρίσει τὴν Ἱερουσαλήμ ὡς πρῶτεύουσα του Ἰσραήλ (κάπ πού δὲν ἔκανε ὁ Οὐτᾶμο και ἡ Κλῖντον). [...] τὸ ἀνώτατο ἐβραϊκό συμβούλιο ἀπέστειλε ἕπισητολή, μετῆ τὴν ὁποία προσφῆρεῖ τὸ πνευματικό του καθῆκον ἐφαρμοζόντας θεαρεστίως τὴν Ἐντολή αὐτὴ του Θεοῦ—ἐν πρὶν τὴν ἀπόκτηση του συγκεκριμένου ἀριθμοῦ τέκνων ἡ και μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, οἱ σῖζῖνους ἐξάσκῃσαν τὴν φυγοεκναία ἔστω και περισσοσᾶ μεῶς πρᾶκτικῶν και μεθόδων προφύλαξης και ἀντισύλληψης, εἶναι ὑπόλογοι και τὸ θᾶνασμο ἐνώπιον του Θεοῦ ἀμάρτημα τῆς φυγοεκναίας και ἡ πολυτεκνία τους καθεαυτῆ, σὲ κᾶμία περίπτωση δὲν δυνατὴ ἀφεαυτῆς νὰ ἀμνηστεῖσῆι τὴν ὀνομὴ ἐκσῆση, μικρὴ ἡ μεγάλὴ τῆς φυγοεκναίας τὴν ὁποία ὑπέπεσαν και πού ἐξᾶλτεται ὄχι μετῆ τῆς κολλακτικῆς φιλομορῆνης και «εὐφήμοσ μινεῖς» τῶν ἀνθρώπων του περῖβάλλοντος και μὴ τῶν συζῦγων, ἀλλὰ μετῆ τὴν ἐμπρακτὴ Μετάνοια και τὴν Ἐραῖομολόγηση πού μᾶς ἐπανασυνδῆει μετῆ τὴν Πληγή τῆς Ζωῆς τῶν Θεῶ.

Ὁφείλομε ὡς Ἐκκλησία νὰ εἰμᾶστε ἐπιεικέις, — χωρίς αὐτὸ νὰ συνεντᾶστε σὲ κᾶμία τῶν περιπτώσεων ἐκπτώση ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, περιεργους και ὑποπτος συμβίβασμούς— μετῆ τους ἀνθρώπους πού γνωρίσαν ὀμῆμα τὸν Χριστὸ ἡ τῶρα κάνουν προσπάθειᾶ νὰ Τὸν προσεγγίουν βιωματικά και νὰ Τὸν γνωρίσουν ἐμπειρικά και ὄχι θεωρητικά και ἀρηρημένα, ἀλλὰ ἀμειλικᾶ αὐστηρὸι μετῆ ὀσοῦς «πρώμη» Τὸν γνώρισαν και γαλογῆθηκαν ἐν Χριστῷ, ἐπειθεῖ αὐτοὶ πρέπει νὰ διατηρῶσῖ τὴν πνευματικὴ ζῆμη ἐνεργᾶ πᾶρασιτικὴ και ἀναλοῖωτη, γιὰ νὰ «ζυμιῶσι» και τῆς ἐποόμενες γενεῖς, «ὅτι μικρὰ ζῆμη ὄλων τὸ φῦραμα ζυμιῶσι»[87] και σύμφωνα μετῆ προτροπή του Ἀποστόλου Παύλου, «ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζυμην, ἵνα ἦτε νέον φῦραμα, καθὼς ἔστε ἀζῆμοι»[88], ἀλλὰ και νὰ ἀποτελέσουν οἱ ἴδιοι τὴ νοπή αὐτὴ ζῆμη και τὸ ἱερό ὑπόλειμμα[89] ἀνὰ τους αἰώνες».

Τῖποτα δὲν ἔχει ἀκόμη χαθεῖ, ἀφοῖ ὑπάρχει ἡ Μετάνοια γὰ ὄλους ἐμᾶς: «Ἴδου νῦν καιρὸς εὐερέδοτεκοσ, ἰδου νῦν ἡμέρα σωτηρίας!»[90] και ἀρκεῖ νὰ ἀδράξουμε τῶρα τὴν ἐκαρία αὐτῆ, «ἐπειθεῖ ὁ καιρὸς νουστολησῆ και τὸ λοιπὸν ἐστὶν»[91] και νὰ ἐπὶστρέφουμε στὸν Θεὸ και Πᾶτέρα μας πού τόσο λυτομῆε διαρκῶς και μετᾶπεινὸ φῆρομᾶ εἰς συγχρονίωση τῆ ζωῆ και τῆ πιστιῶς μας μετῆ αὐτῆς Ὁρθόδοξοῦ Ἐκκλησίας μας.

Δωρεᾶν ἰντερνετ μῶνον εἰς τους μουσουλμάνους!

ἌΜΜΟ και τοῦτο: ἡ κυβέρνηση δίνει δωρεᾶν ἰντερνετ στους κατοίκους τῆς Θράκης, ἐξαρῶντας τους Χριστιανούς! Δεῖτε τὴν ἀπίστητη εἰδήση: Ἡ κυβέρνηρη θέτει σὲ ἐφαρομηγὴ τὴν δωρεᾶν παροχὴ ἰντερνετ στους κατοίκους τῶν ἀρκρικών νησίων τῆς Ἠλλάδας, τους πρώτοις φοπήτες, τὰ ἶομα μετῆ εἰδικῆς ἀνάγκης πού ἀνήκουν σὲ οὐκοιμικά ἄσθενεστερες ὀμάδες, ἀλλὰ και τὴ δωρεᾶν δωρομορῆτικῆς πρόβραση στὴ Θρᾶκή πού ὀμως θὰ ἀφορᾶ μόνο μουσουλμάνους. Ἡ πρωτοφανῆς ἀπόφαση πού εἶνε γνωστή μετῆ δημοσιευμᾶ του Ἀθηνάϊκοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων και ἦρῆ μεταδῖεται πᾶνελαδικᾶ, βᾶζει σὸ περῖβόριο τους Χριστιανούς Θρακοῦσι πού ζῶν μακριὰ ἀπὸ τὰ ἀστικά κέντρα, ὅπως γιὰ παράδρημα σὲ χῆρᾶ τοῦ Ἐβρου, ὅπου τὸ ἰντερνετ πᾶσι μετῆ δυσκολία ἡ και καθόλου, ἀλλὰ και ὀσοῦς Χριστιανούς ἔχουν οικονομικὰ προβλήματα... Πρόκειται οὐσοσῆπκα γιὰ κατῆρηρη παρᾶβραση του συντάμητος και γιὰ ἀκρῶς ρεπισκοπὶο διαχωρισμο τῶν πολιτῶν ὡστε αὐτὴ νὰ εἶναι και ἡ μόνῆ τηγη και τὸ περῖομῶμον ὄλων τῶν θείων Μυστηρίων. Ἐξῶ ἀπὸ τὸ θεαρῶντιμον τοῦτο και πᾶμπερῖοκοκο Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Πᾶν-μυστηρίον, οὗτε δύνανται νὰ ὑπάρχουν «μυστήρηᾶ»... ὡς ἐκ τοῦτου μόν-μῶν μῆε τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ μοναδικὸν τοῦτο Παμμυστηρίον του Χριστοῦ, δύναιται και γίν-ναι λόγος περὶ Μυστηρίων και ὄχι τὸ ἀντίθετον. ... Τα Μυστήρηᾶ δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξῶνται ὑπερᾶνω τῆς Ἐκκλησίας ὡστε νὰ θεωροῦνται ἐξῶ ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας» (Ἀπὸ τὸ βῖβλιο: «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία και Οὐκοιμενικός».) Λόγος πατερικός, λόγος ἀλήθεας!

Αἰ φθνηγὴ δικαιολογητῆ του κ. Φραγκίκοσ

Ὁ «ἈΛἈΘΗΤΟΣ» κ. Φραγκίκοσ γιὰ νὰ κρύψει τὴ δυσφορία του γιὰ τὴν ἐκλογὴ του νέου «πᾶνιτᾶρῆρη», ὁ ὀποῖος (ὅπως φαίνεται) γκρεμίστε τὸ μῆσὸ οὐκοδῶσῖο τῆς παγκομοιοπολήσης και ἀναστέλλει τὴν πλημμυρίζα τῶν ἀπανητοῦ τῆς γῆς μεταναστῶν, τὸ «εῤῆξ» στὴ «φολογησὴ περὶ «φῆλανθρησῖας» και «προδοτικῆς κηριῶς!» Δηλώσει τάχα πῆος «δὲν κρίνω τους ἀνθρώπους και τους πολιτικούς, θέλω μόνο νὰ κᾶσω τὸν πῆο πού προκαλεῖ ἡ συμπερῆρη τους σπὸς πευκοῦς και τους ἀποκαλεισμένους! Κονᾶξει πῆος μῆλει δὲν κρῖνει τους ἀνθρώπους, ὁ «ἀόριος» διδοχῶς τῶν «ἀγίλων» προκατόπων του, οἱ ὁποῖοι εἰκαζαν στὴν πῆρα ὀσοῦς δὲν συμκομῶσαν μετῆ «δὸμηματα» του πισπινοῦ Ὁ διδοχῶς τῶν παπῶν, οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν τους ἡγεμόνους τῶν λαῶν «τορδικᾶς» τους και ζῆτοῦσαν τῶν αὐτούς κῆρη ὑποσηγῆ, ὡς κᾶνιτῆρῶσπι τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς και «κατέγηκε τις ὄλες τῆς ἐξουσίας», διαφορετικά τους ἀφορῆν, ἡ τους ἐξᾶσαν, μετῆ τους γνωστῶς «θεαρεστούς» τρόπος πού μόνο ἐκεῖνοι μεταγερῆριστᾶν! Ὁ διδοχῶς του «ἀλάθητος» πᾶπα..., ὁ ὀποῖος κρατῶσι τὸν ἀποκροτορῶ τῆς Ἐρμῆνιας... τρεῖς μέρες ἐξῶ ἀπὸ τὴν πῆρα του, ρακῆνδυτο, σὸν κρῖο, γιὰ νὰ τὸν πμωρῆσι γιὰ τὴν ἀντοικήρη του στὴν «ἀγιότηπη» του. Κονᾶξει πῆος μῆλει γὰ κατῆρηρη πῆου, οἱ ὀποῖος διδοχῶς του πᾶπα, ὁ ὀποῖος ἐδῶσε ἐντολή νὰ σφαγῶν χῆρῆσ οἰκὶο 800.000 Ὁρθόδοξοι Ἑσῆρῖο (1924-1944), ἐπειθεῖ δὲν ἦθελαν νὰ ὑποσχητοῦν στὴν «θεική» ἐξουσία του! Μῆλᾶ ὁ διδοχῶς του προκατόπου και τὸν «ἀγιὸν» Βούτῖα, ὁ ὀποῖος ἀμπεκοκῖν τὴν ὀρθόδοξη Σερβία, κατὰ τὸν πόλεμο τῆς Βοσνῖας! Ἀν εἶναι ὄντως τὰ σίστημᾶ του «ἀγῆλη», γιὰτῆ δὲν κατεδῖκαζε και τὸ ἐκρημητικό παρεδῶν τῆς «ἐκκλησίας» του; Ἀλλᾶ ἂν τὸ κατεδῖκαζε, θὰ «πᾶσε περῖταῖον» ἡ ἰδία ἡ «ἐκκλησία» του, ἡ ὁποῖα στῆρῆεσῖ σὸν παρεδῶν τῆς!

Ὁρθόδοξος Τύπος

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνονομίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μια ἐπιτάσση ἀληθινῶτα—, μετῆ ἔνα ἡ τὸν ἄλλο τρόπο, μετῆ ἡ χωρὶς τὴν εὐλογία τῶν Πνευματικῶν[75] τους, τὴν φυγοεκναία, δὲν ἀναίρει, δὲν δικαιολογεῖ και δὲν ἀπενογοποιεῖ σὸ ἐλάχιστο—παρᾶ μόνο στὸ μυαλό, στὴ συνείδηση και στὴν ψυχολογία αὐτῶν πού τὴ διαπρᾶτῶν—, τὴν οὐσία τῆς πράξης αὐτῆς ἡ ὁποῖα συνιστᾶ θᾶνασμο ἀμάρτημα ἐνώπιον του Θεοῦ. Δὲ θὰ μπερῆ νὰ προσαριῶζομε τὸ Ἐυαγγέλιο στα μῆτρα μας, ἀλλὰ ἐμεῖς νὰ σπείροζομε τὴ ζωὴ μας μετῆ δικὰ Του Προστάμηα, ἐπιθετὴ ἀκριβῆς, «πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοῖ, ὀλιγοὶ δὲ ἐκλεκτοὶ»[76].

Σημειωτέον, ἡ φυγοεκναία ἀφορᾶ ὄλους τους ἐγγᾶμους ἀκόμη και τους πολυτέκνους: ἐὰν ἔνα ἐζυγῆρη ἔχει ἐπὶ παραδείουμῃ ἀποκτήσει δῶδεκα τέκνα, δὲν σμνησιεὶ αὐτομάτως ὅτι ἐκπλήρωσε ἡ ἐπιτυχῆσῖ τὸ πνευματικό του καθῆκον ἐφαρμοζόντας θεαρεστίως τὴν Ἐντολή αὐτὴ του Θεοῦ—ἐν πρὶν τὴν ἀπόκτηση του συγκεκριμένου ἀριθμοῦ τέκνων ἡ και μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, οἱ σῖζῖνους ἐξάσκῃσαν τὴν φυγοεκναία ἔστω και περισσοσᾶ μεῶς πρᾶκτικῶν και μεθόδων προφύλαξης και ἀντισύλληψης, εἶναι ὑπόλογοι και τὸ θᾶνασμο ἐνώπιον του Θεοῦ ἀμάρτημα τῆς φυγοεκναίας και ἡ πολυτεκνία τους καθεαυτῆ, σὲ κᾶμία περίπτωση δὲν δυνατὴ ἀφεαυτῆς νὰ ἀμνηστεῖσῆι τὴν ὀνομὴ ἐκσῆση, μικρὴ ἡ μεγάλὴ τῆς φυγοεκναίας τὴν ὁποῖα ὑπέπεσαν και πού ἐξᾶλτεται ὄχι μετῆ τῆς κολλακτικῆς φιλομορῆνης και «εὐφήμοσ μινεῖς» τῶν ἀνθρώπων του περῖβάλλοντος και μὴ τῶν συζῦγων, ἀλλὰ μετῆ τὴν ἐμπρακτὴ Μετάνοια και τὴν Ἐραῖομολόγηση πού μᾶς ἐπανασυνδῆει μετῆ τὴν Πληγή τῆς Ζωῆς τῶν Θεῶ.

Ὁφείλομε ὡς Ἐκκλησία νὰ εἰμᾶστε ἐπιεικέις, — χωρίς αὐτὸ νὰ συνεντᾶστε σὲ κᾶμία τῶν περιπτώσεων ἐκπτώση ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, περιεργους και ὑποπτος συμβίβασμούς— μετῆ τους ἀνθρώπους πού γνωρίσαν ὀμῆμα τὸν Χριστὸ ἡ τῶρα κάνουν προσπάθειᾶ νὰ Τὸν προσεγγίουν βιωματικά και νὰ Τὸν γνωρίσουν ἐμπειρικά και ὄχι θεωρητικά και ἀρηρημένα, ἀλλὰ ἀμειλικᾶ αὐστηρὸι μετῆ ὀσοῦς «πρώμη» Τὸν γνώρισαν και γαλογῆθηκαν ἐν Χριστῷ, ἐπειθεῖ αὐτοὶ πρέπει νὰ διατηρῶσῖ τὴν πνευματικὴ ζῆμη ἐνεργᾶ πᾶρασιτικὴ και ἀναλοῖωτη, γιὰ νὰ «ζυμιῶσι» και τῆς ἐποόμενες γενεῖς, «ὅτι μικρὰ ζῆμη ὄλων τὸ φῦραμα ζυμιῶσι»[87] και σύμφωνα μετῆ προτροπή του Ἀποστόλου Παύλου, «ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζυμην, ἵνα ἦτε νέον φῦραμα, καθὼς ἔστε ἀζῆμοι»[88], ἀλλὰ και νὰ ἀποτελέσουν οἱ ἴδιοι τὴ νοπή αὐτὴ ζῆμη και τὸ ἱερό ὑπόλειμμα[89] ἀνὰ τους αἰώνες».

Τῖποτα δὲν ἔχει ἀκόμη χαθεῖ, ἀφοῖ ὑπάρχει ἡ Μετάνοια γὰ ὄλους ἐμᾶς: «Ἴδου νῦν καιρὸς εὐερέδοτεκοσ, ἰδου νῦν ἡμέρα σωτηρίας!»[90] και ἀρκεῖ νὰ ἀδράξουμε τῶρα τὴν ἐκαρία αὐτῆ, «ἐπειθεῖ ὁ καιρὸς νουστολησῆ και τὸ λοιπὸν ἐστὶν»[91] και νὰ ἐπὶστρέφουμε στὸν Θεὸ και Πᾶτέρα μας πού τόσο λυτομῆε διαρκῶς και μετᾶπεινὸ φῆρομᾶ εἰς συγχρονίωση τῆ ζωῆ και τῆ πιστιῶς μας μετῆ αὐτῆς Ὁρθόδοξοῦ Ἐκκλησίας μας.

Ὅσῶσο, ἐὰν κάποιος αισθᾶνεται ὅτι ἐξᾶκολουθεῖ νὰ παραμῆνι ἐκαθλημῶνος, δέσιμος και ἐξαρτημένος ἀπὸ τὴν ροπή τῆς «ᾶρκας» και τῆς συνομᾶρῆσης μετῆ αὐτῆν και ἀποκομμένῆς τις περισσότερες φορῆς καὶ ἐφαρηρητῆς ἐπομῶνους ἀντομνημῆνης ἡδονῆς και νῆσι θε ἀδύναμος και ἀνῆχομορῆς νὰ ἀποδεματεῖ ἀπὸ τὸν κλοῖο και τὰ δίχτυα του σαρκικού φηρομῆτος και τῆς φυγοεκναίας, ἡ ὁποῖα και φανερωσι ἐπιπλέον περῖταρα, ἀποδεικνύοντας ταυτοχρονα και τὸ βαθμὸ τῆς φιλακτηίας του καθενὸς, ὀφείλει νὰ μὴ ἀποθαρρῖνεται και νὰ ἀποκαῖνει, ἀλλὰ νὰ ἐπιδοθεῖ εἰς μᾶνιῶθεῖ ἐραστής στὴν ἐκζήτηση τῆς ὀδοῦ και τῶν τρόπων θῆρευσης τῆς “Υπερᾶστης Ἰδονῆς”, ἐπιδιώκοντας συνᾶμῇ τὸν ὄντολογηκὸ βῖωση τῆς Ἰδονῆς αὐτῆς, σὲ ὑπερηθεπικό μῆλιση βαθμὸ και μετῆ τὴν μείσῖτη δυνατὴ πνευματικὴ φῶφειλα πού μορπει νὰ ἀποκομῆει ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὴν παροῦσα κατάσταση, μετῆ τὴν πλήρη ὠστόσο ἐκφᾶση και ὀλοκληρῶση τῆς νὰ ἀναμῆται σὸ προσεχῆς και Ἀλῖωμο Μῆλων και πού δὲν μορπει νὰ συγκρηθεῖ μετῆ κανενὸς ἄλλου εἰδους ἡδονῆς, «ἠ ἄπῆρατος ἡδονῆν τῶν καθῶραντων του σου Προσώπου, τὸ Κᾶλλος τὸ ἀρρητον...και ἡ ἀνεκφρατος εὐφροσύνη τῶν ἀγαπῶντων σε, Χριστῆ ὁ Θεὸς ἡμῶν....»[92]

Σημειώσεις:

[70] Ἡ ἐτυμολογη ἀλλοσῆτε τῆς λέξεως “Σοτηρία”, τῆρηζῶ κάπ ὄμο, διατήρηζῶ δηλ. κάπ ὀλοκληρο, ὀλησιον ὅτι σπῖν περῖοτῶσῖ αὐτῆ ἐχομῆ οὐσοσῆπκα ἐνα ὀξῆμορ σῆμη και μία μεγάλη ἀντίφωση ὁ κατασκευασμένος ἀπὸ τὸ ἰδιον θέλημη και τὴν ὀμᾶρῖα του ἀνθρώπου, προσᾶεται νὰ σωθεῖ μετῆ ἀνθρώπων ταγῆνασῖα, χωρίς προηρημῶνους νὰ ἔγει ἐπιῶθει τὴν ἐπαναστῆνδεση διαμῆσου τῆς Μετανοίας, τῶν πνευματικῶν μελῶν τῆς ψυχῆς και τὸ “εἶναι” του, ἐξᾶσῖται τὸ νοητὸ διαμολῆσιμο πού τὸν ἐφερῆε ἡ ἁμαρτία. Μετῆ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸν “πνευματικῶς” ἐνεγῆναι, μία ἐπιφῆρη και ψευδοθέσηση κάπ μόνο σπῖρησε μσορῆι ὁ ἀνθρώπος νὰ βῖωση και νὰ γευθεῖ, ἐξᾶκολουθῶντας νὰ παραμῆνι χωρῖς νὰ τὸ συνειδητοποῖει, ὑπόλογοι και δέσιμοι τῶν λ

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σιν δυστυχώς έχαθη η νηστεία, διετηρήθησαν όμως έως της σήμερον τέσσαρες παρούσαι Κυριακαί. Κατά την πρώτην εορτάζοντες τούς Προπάτορας, δηλαδή τούς κατά σάρκα προγόνους τῷ Κυρίῳ, καὶ κατὰ τὴν δευτέραν τούς «πάντων τῶν ἀπ’ αἰῶνος Θεῶ εὐαρεστησάντων... ὁμοίως καὶ τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Προφητῶσαν». Οἱ Προπάτορες λαμβάνουν ἀπὸ τὸν Θεόν τὴν ἐπαγγελίαν καὶ φέρουσι αὐτὴν εἰς πραγματοποιίαν, ἐνῶ παραλλήλως οἱ προφῆται ἀναγγέλλουσι τὴν ἐπαγγελίαν αὐτὴν καὶ προηγουμένη τὴν πραγματοποιίαν τῆς.

Ἀναγινώσκωμεν χαρακτηριστικὰ εἰς τοὺς στίχους τοῦ συναξαρίου: «Δέσασθαι χαρὰν οἱ πάλοι Προπάτορες, βλεπόντες ἐγγίζοντα Χριστὸν Μεσσίαν... Διὰ κλίμακος Ἰακώβ, τῆς Παρθένου, πρὸς γῆν Θεὸν χωροῦντα πρὶν τοῦ βλεπεῖν... Ἰεσοαί τιθε, πικτέως καὶ σὸν γένος, ἐως ἀπ’ αὐτοῦ Πλάσι Θεὸς τεθεῖ μῆμας». Ἡ ἐστίασις ἐπομύει τῶν προφῆταις ἀφορὰ εἰς τὸ πρόσκιπον τοῦ Θεοανθρώπου καὶ οἳ γενικῶς καὶ ἀορίστως εἰς τὴν μελλοντολογίαν. Ἐπομύνεις, ἔφρασον τὸ ζῆτιούμενον εἶναι ἡ εἰρήνη, ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ, αὐτὴ δὲν θὰ ἐπέλθῃ με τὸ νὰ ἐξεντήληθ ὁ ἀνθρώπος τὴν περιεργεῖαν τοῦ ἐξετάζωι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, ἀλλὰ με τὴν συνάντησιν καὶ ταύτην με τὸν «ἀρχοντα τῆς εἰρήνης».

Οἱ μετὰ Χριστὸν Προφῆται

Ἄν λοιπὸν ἡ προφητεία ἀφορᾷ εἰς τὸν Κύριον, τότε μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἐπὶ γῆς παυεῖ ἡ προφητεία· εἰς τὰ χρισμια τὸ Θεοῦ περιλαμβάνεται καὶ τὸ προφητικόν, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ καταργηθῆ, ὅπως δὲν δύναται νὰ καταργηθῆ καὶ καθὲ ἄλλο χρισμια τοῦ Θεοῦ. «Ἦθῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πληροφορομέεθα περὶ προφητιῶν εἰς τὰς πρώτας χριστιανικὰς κινήσεις. Βεβαίως τὸ χρισμια αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν Γραφῶν καὶ τὴν οικοδομίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ διὰ νὰ λέγουιν τὴν «μοῖραν» Ὡστόσο, ἡ προόρασις καὶ πρόρρησις παραμένουν ἐνεργαί εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν πάντοτε διάρκεισιν καὶ ἐπιλεκτικὰς δοσημεία. Αὐτὸ ἐπιβεβαιῶναι τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ τελευταῖον κατὰ σειρὰν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐτάχθη ἐκεῖ, ὅπως καὶ τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Δαηιλῆ ἐτάχθη τελευταῖον εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, διότι εἶναι καὶ τὰ δύο γεμῆτα με ἀποκαλυπτικὰς εἰκόνας ποῦ ἀφοροῦν εἰς τὰ ἐσχάτα. Ἀμφότερα ὁμως ἐγράφησαν προτυπῶσις διὰ τὴν παράκλησιν τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν θύματα διωγμῶν. Κατ’ ἐπέκτασιν ἀναφέρονται εἰς τοὺς πιστοὺς καθὲ ἐποχῆς, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντα εἰς περιόδον θλίψεων, **ὅταν αἱ πολιτικὰ ἔξουσία τοῦ κόσμου ἀντιπоставοῦται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**. Τὰ βιβλία αὐτὰ ἐπιθυμοῦν νὰ παρηγορήσουν με τὴν βεβαίαν ἔλπιδα ὅτι θὰ καποχτήσῃ ὁ τῶν ὄλων βασιλεύς, ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης Κύριος. Παρὰ τὸ σαφές αὐτὸ μῆνυμα ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐνέταξ ἄναγνωσματα ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τὸν λειτουργικόν τῆς κύκλον, ἐνῶ προτίμησε διὰ τὴν ἀναφορὰν τῆς εἰς τὰ ἐσχάτα τὴν παραβολὴν τῆς Κρίσεως. Ἔτσι σπανίζου ἀπεικονίσεις σκηνῶν τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τοιχογραφίας ἢ φορητὰς εἰκόνας, ἐνῶ ἀπὸ ὀλόκληρον τὴν βυζαντινὴν περίοδον διαθέτουμε ἰκανὰ τῶν εἰρηνητικῶν ὑπομνημάτων εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, τοῦ Ἀρεθὰ Καίσαρειας, τοῦ Ἀνδρέου Καίσαρειας καὶ τοῦ Οἰκουμηνίου τοῦ Σχολαστικοῦ.

Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία ἤτο ἀνεκβαθὸν πολὺ ἐπιφρακτικὴ εἰς τὸ ζήτημα τῆς προφητείας, λόγω τῆς ροπῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν μελλοντολογίαν καὶ χρησιμοποιῶνται καὶ πάντοτε ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ προφητεία εἶναι Χριστοκεντρικὴ. Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ παραδείγματα αὐτὸ ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἀλλὰ καὶ τῶν Πράξεϊς τῶν Ἀποστόλων, ὅπου Προφῆται ἢ Ἀπόστολοι πατάσσουν «ψευδοπροφήτας», διὰ τὸν ὅποιον λαλοῦν ἀκάθαρτα πνεύματα.

Ἰσλαμ καὶ Χριστιανικὴ χρησιμολογία

Ἐνῶ καθ’ ὅλην τὴν πορείαν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ἐνδοθυσιακὰ κινήματα ποῦ ἀσχολοῦνται με τὰς προφητείας ἔχουν περιοριζομένη ἐμβέλεια, κατὰ τὰ τελευταῖα ἐπὶ τῆς υπερηλύχρονου αυτοκρατορίας γίνονται πολλὰ κηρύγματα διὰ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου, τὰ

ὁποῖα, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν ἱστορικοί, δὲν ἐβροθήσαν, ἀλλὰ ἐβλάψαν. Τὰ κηρύγματα αὐτὰ ἐνέτειναν τὸ κλίμα ἀπαισιοδοξίας καὶ ἀγωνίας ἀποδυομένων τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ νὰ ἀνισταθῇ εἰς τὸ προελαθόν Ἰσλάμ. Ἡ πίστις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὄχι μόνον ἐστέρησε τὸν ἀπαιτούμενον κεντρικὸν ἔλεγγον καὶ τὴν συνοχὴν τῆς θεολογικῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ ἔβασεν ἀμελλικτὰ τὸ ἐρώτημα: Πῶς καὶ διατ’ ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς τὴν ἐκπάρτησιν τοῦ Ἰσλάμ; Ἡ ἀπάντησις εἰς αὐτὸ παρήγαγε μίαν ἐκτενῆ χρησιμοποιηκὴν ἀντιπολεμικὴν γραμματείαν.

Ἡ γραμματεία αὕτῃ διαβλέπει εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσλάμ χαρακτηριστικὰ, τὰ ὁποῖα κατέχειν ἐως τὸς μόνον ὁ χριστιανισμός. Δὲν εἶναι μόνον ἡ σχεδὸν παγκόσμιος - διὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς- κυριαρχία τοῦ Ἰσλάμ, ἀλλὰ καὶ διάφοροι ὁμοιωτισμοί: «...ὡς ἡμεῖς ἀναφέρομεν ἀπὸ Ἀβραάμ ἐὺς Χριστοῦ (βλ. εὐαγγελικὴ περιοχὴ τῆς Κυριακῆς πρὸ Χριστοῦ Γεννήσεως) αὐτοὶ ἀρχίζουσι ἀπὸ τῶν ζωντανῶν καὶ πᾶν πόρος ἐποθθαμένους...», ἀναφέρει ἓνα ὑπόμνημα τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνωτότου συγγραφέως τοῦ 17ου αἰῶνος. Εἰς ἄλλο πόνιγμα ἀναφέρεται ὅτι «καθὼς ὁ Χριστὸς εἶχε τοὺς ἀποστόλους ἐκάμε καὶ μιάμημ ἐμάμηδες δώδεκα». Ἄομοιωτισμοὶ αὐταὶ ὠδήγησαν εἰς ἐπανερμηνείαν παλιωτέρων προφητιῶν. Ὡστόσο, ἡ ἐπιανεπέτασις αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐρμηνεύοντες ἐνόησαν νέων χρομολογιῶν κειμένων, βροβεὶ προβλημάτων:

Τὸ «ξανθὸν γένος» ἄλλοτε ταυτιζαῖ με τούς Ρώσους καὶ ἄλλοτε με τούς Γερμανούς. Ἡ «κόκκινη μιλίαν» ταυτιζεται ἀπὸ κάποιους ἐκείνης τῆς περιόδου ἀκόμη καὶ με τὴν Μέκκα, ἐνῶ ἡ τουρκικὴ παραλληλία τῆς ἱστορίας ἐως «κόκκινον μῆλον» ἀναφέρεται εἰς τὴν κραταῖαν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσλάμ ἐπὶ ὀνομαστῶν χριστιανικῶν πόλεων. Κάποιοι ἐπίσης ἐπιύπνου τὸν Ἄγιον Κοσμάν τὸν Αἰτωλῶν με τὸν προφητὴν Ἥλιον ἢ τὸν Ἐνώχ. Ὁ Μωάμεθ ἄλλοτε εἶναι ὁ ψευδοπροφήτης, ἄλλοτε ὁ Ἀντίχριστος καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦ διδοῖ τὸν ἀριθμὸν τοῦ σφραγισματος 666. Πολλὰ ἄλλα κείμενα ταυτίζου τὸν Μωάμεθ με τὸ θηρίον ἢ τὸν Πάππν με τὸ θηρίον. Ὁ Γὼν καὶ Μαγνὸν δι’ ἄλλους εἶναι οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Σαρακηνοί, δι’ ἄλλους ὁ Μωάμεθ καὶ οἱ Παπάροι, τὸ Ἰσλάμ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ κ.κ. Ἄς σημειωθῆθ ὅτι ὁ Λουθήροσ, τὸ ὅποιοι τὰ 500 ἐπὶ ἐτοιμῶνται νὰ συνεορασοῦν Παπτικοὶ καὶ Προτεστάντες (μαζὰ καὶ ἐκτρέσωται τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας) ταυτιζει τὸ Ἰσλάμ καὶ τὸν Πάππ με τὸν Ἀντίχριστον, ἐνῶ εἰς ἄλλο ὑπομνημαστικόν του ἐργὸν ἀναφέρει ὅτι ὁ Γὼν εἶναι τὸ Ἰσλάμ καὶ ὁ Μαγνὸν ὁ Πάππας!

Σημερινὴ κατάστασις

Μετὰ τὴν σχετικὰς πρόσφατον ἀνοικαπάσιμ τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἀγιεοπίου καὶ τοῦ Αγ. Πορφυρίου τοῦ Καισοκαλυβίτου δυστυχῶς ἐδόθη ἐμφρασίς ἀπὸ μερικοῦ κύκλου μονομερωῶς εἰς τὰς προρρησίεις των. Βεβαίως δὲν ἀμφισβητεῖ κανεὶς τὰ ὅσα ἐπιπρῶν (ἐκτός καὶ ἂν ἀπεδοχεῖθῆθ ὅτι ἔχουν παρεισφρησθῆ κάτποια νόθα λόγια) ὁμως πρέπει νὰ τίθεται εἰς κρίσιν ἡ ἐρμηνεία τῶν προρρησιῶν τῶν Ἁγίων, τὴν ὁποίαν τὴν κάνουν μὴ ἀγιονυμιακοὶ ἀνθρώποισ. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τὰς προφητείας τοῦ Αγ. Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἐκείνας τοῦ κ.κ. Αγ. Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ καὶ καθὲ ἄλλη προφητεία. Θὰ πρέπει νὰ διδοχθόμεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι καὶ ἡ ἐρμηνεία εἶναι χρίσμια ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ προορατικὸν καὶ ὁποῖα ἐκείνη δῶνται ἀκριβοῖ ἐρμηνείαι παντελῶς ἄστοχοι, ἐπιλόγῃ γίνονται ταυτίσει με γωνύματα τῆ μᾶς ἐμβόλαι ἐ ἠοὺς μας καὶ οἳ τὴ λέγουιν οἱ Ἅγιοι. Ἐπομένως ἡ τάσις ἀνατήσοσως προφητιῶν δὲν εἶναι δεῖγμα εὐσεβείας καὶ μάλιστα κινδυνεύει νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τῶς πιστοὺς εἰς με πέσοιν θύματα ἐπιπίδουιν εἰτε νὰ σφραφουν πρὸς ἐνδοθυσιακὰς αἰρετικὰς ομάδας, οἱ ὁποῖαι διδοῦν ὀλόκληρον τὴν προσοχὴν των εἰς τὰς προφητείας.

Χερίτερον ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὁ ἀποπροσανατολισμὸς τοῦ πηλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀσημονοῦμεν ἐκ **ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιὰ μῆνύματα τῆς Ἀποκαλύψεως ὅταν κατὰ τῆς ἀντήχριστου πολιτικῆς ἐξουσίας, ἴππας ἐπίσηος διὰ τὰ κηρύγματα περὶ ἐσχάτων ἀπεθῆραν τοὺς βυζαντινοὺς νὰ υπερασπισθοῦν τὴν Ὀρθόδοξον Ἀυτοκρατορίαν**. Κέντρον μας ἄς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς καθὲ πηπληγὴν τῆς ζωῆς μας καὶ τότε θὰ ἐλθῇ ἡ εἰρήνη εἰς τὰς καρδίαις μας.

Ἄγ. Ἰωάννου Μαξίμοβις: Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτὸ – πιστοὶ καὶ ἄπιστοι, σοφοὶ καὶ ἀγράμματοι.

Ἀπὸ ποῦ, ὁμως, τὰ ὑδάτα ἀποκτοῦν αὐτὴ τὴν ἰδιότητα;

Εἶναι ἐνεργαία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;! Ἐκείνου ποῦ με πίστι πίνουσι αὐτὰ τὰ ὑδάτα καὶ κρίνοται μ’ αὐτὰ λαμβάνουιν ἀνακούφισιν καὶ θεραπεία ἀπὸ πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἀφροσύνης. Οἱ κατοικίες καθαρῶνίζονται μῆσω αὐτῶν τῶν ὑδάτων, ἡ δύναμις τῶν θαυμῶν καταπέλλεται, ἡ θεία Χάρη κατέρχεται σὲ ὁ,πῶδοισιν ρυτίεται με τὰ ὑδάτα αὐτά. Μῆσω τῆς καθοσιώσης τῶν ὑδάτων ἡ θεία Χάρη ζα-ν παρέχεται σὲ ὀλόκληρον τὸν κόσμο, καθαιρούσας τὸν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ποῦ ἔχομε διαπράξει καὶ προσυλάσ-

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φάρμακο τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ τῆ Ὁ. Κοινωνία καὶ γι’ αὐτὸ μεταλαμβάνομε τὸ ἄγασημο πρὶν νὰ λάβομε τὸ ἀντιδῶτον, ἐνῶ, ἀνητέτως, ὁ μικρὸς Ἀγιασμός, ὡς τέταρτος κατὰ σειρὰν δυνάμεις, λαμβάνεται μετὰ τὸ ἀντιδῶτον. Μῆμα Ἀγιασμοῦ λαμβάνουιν καὶ ὄσοι δὲν ἔχουσι τῆς προϋποθέσεις καὶ τὴν ἀνάλογη προετοιμασία γιὰ τὴ Ὁ. Μετάλημ.

Ὁ Μῆμας Ἀγιασμοῦ συνδέεται ἄμεσα με τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ τὴν Ἐξομολόγησιν, καθ’ ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀνάγειται εἰς τὸ βάπτισμα μετανοίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τὸ ὅποιο ἐνεργηποτήθηκε καὶ ὀλόκληρωθηκε με τὴν Παρουσία καὶ τὴν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου μας στὸν Ἰορδάνην ποταμὸ.

Ἡ σύνδεση τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ με τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας ἐπιτάσσει νὰ προηγηταῖ τῆς **μεταλήψεως τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ νηστεία ἀνευ ἐλαιῶν**, δεδομῆνον ὅτι **ἡ νηστεία εἶναι ἀρρηκτὰ συνδεδεμένη με τὴ μετάνοια**. Ἡ ἀνελασις νηστεία γιὰ τὴν μετάλημιν τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ πρέπει πάντοτε καὶ ὄχι μόνο κατὰ τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, ἐπ’ ὅσον μεταλήμην Μεγάλου Ἀγιασμοῦ γίνονται καθ’ ὅλην τὴν διάρκαία τοῦ ἐτους.

Μερικοὶ ἐπιμένουσι ἀπατητικὰ νὰ ποῖν Μ. Ἀγιασμο τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, χωρὶς νὰ ἔχουν νηστείειε τὸ λαδοῖ, συνεντικοῦρομενοι κα ἀπὸ κάποιους ἱερεῖς ποῦ τοὺς ἐξοπλοῦν με τὸ τάχα... ἀκαταμάχητὸ ἐπιχείρημα: «Μὰ, γιὰτὶ νὰ χρειάζεται νὰ νηστεύομε τὸ λαδοῖ γιὰ νὰ ποῖμε Μ. Ἀγιασμό, ἀφοῦ με αὐτὸν ραντίζομε τοὺς τοῖχοις καὶ τὸν χύμον με σὸ ἔδαφος»;!

<p>Προσκύνημα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἈΠΟ: 13-21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ</p> <p>Περίοιοι Βάνει: ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ - ΠΡΩ-ΝΟ - ΔΕΙΠΝΟ - ΞΕΝΑΓΗΕΙΣ (ΣΕ ΠΛΑΝΟ ΑΠΟ 30 ΠΡΟΣΚΥΗΜΑΤΑ) ΜΕ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΠΟΥΛΜΑΝ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΙΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ - ΤΟΥΡ. ΑΣΦΑΛΕΙΑ - ΦΟΡΟΙ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΩΝ</p> <p>ΔΙΑΜΟΝΗ: ΣΤΟΥΣ ΞΕΝΩΝΕΣ ΤΗΣ Ι.Μ. ΤΟΥ ΑΓ.ΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΙΩΡΔΑΝΙΤΟΥ.</p> <p>ΠΡΟΣΦΟΡΑ 700 € !</p> <p>ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ: Ι.Μ. ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΣΙΝΑ, με συμμετοχή τουλάχιστον 20 ατόμων (+190 €)</p> <p>ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ: ΚΑΤΟΧΗ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΥ</p> <p>ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Κον ΗΛΙΑ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ 6945369382</p>

συνατός τον από τις μηχανοραφίες του διαβόλου.

Σήμερα, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, με τὴν καθόδο Του σὰ τὰ ὑδάτα ὅπου βυθίζεται ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, κατέρχεται σὲ ὀλόκληρῆ τῆ φύσι, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο ὁ ὁποῖος δὲν τὸ ἐπιθυμεῖ.

Ἄς ἀνοίξωμε τὴς καρδίες μας καὶ τὴς ψυχῆς μας, γιὰ νὰ λάβομε Ἐκείνον καὶ με πίστη ἄς ἀναψηφίνομε ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς μας:

«Μῆμας εἶ Κύριε, καὶ θαυμασὰ τὰ ἔργα σου, καὶ οὔδεϊς λόγος ἐξάρκεισαι πρὸς ἦμῶν τὸν θαυμασιώτη σου».

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο: Ὁ Ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ, ἄγιος Ἰωάννης Μαξίμοβις, ἐκδ. Μυριοβιβλιος, σσ. 285-287).

Ὀρθόδοξος Τύπος

Κάλεσμα Βαπτισματικῆς Ἀληθείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὄχι ἐπειδὴ ἀπλήρως γίνετα ἑπικλήση στὰ ὀνόματα τοῦ τρισυπόστατου Θεοῦ σὲν, σὰν νὰ ἦταν ἓνα ζῶρι (εἶναι σὰν νὰ λέμε ὅποιοι μορεοὶ νὰ λέει ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα μου μεταμορφοῦμαι μαγικὰ τὸ ψωμι καὶ τὸ κρασί σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου), ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία συνέρχεται σύμφωνα με τὴς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἐξουσία ποῦ δόθη-κε στους λεητορῶνας τῆς Ἐκκλησίας Του, γιὰ νὰ ἐκτελοῦν τὰ θεῖα μυστήρια. Ἡ ἐξουσία αὐτὴ κείται στὴν Ἐκκλησία, καὶ ὄχι στὸν λειτουργὸ ὡς ἀποκμότητα.

Τὸ Βάπτισμὰ σου δὲν ἦταν ἀναβαπτισμός. Ἄν ἦταν, τότε ὄλοι θὰ παραβιάζαμε τὴν Παράδοξιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁρισμένο ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς μας, ἀπὸ μία περίεργη εἰκασία ὀδηγοῦνται νὰ ὑποθέσουιν ὅτι αὐτοὶ ποῦ ἔχουν καταβυθισθεὶ ἀπὸ τοὺς αἰρετικοὺς δὲν ὀφείλουιν νὰ βαπτιστοῦν, ὅταν ἐνωθοῦν μαζὶ μας, διότι, ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπάρχει «ἓνα βάπτισμα» (Ἐφεσ. 4,5). Ναι, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἓνα βάπτισμα εἶναι ἐνότῃ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἂν ὑπάρχει μία Ἐκκλησία, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει βάπτισμα ἐξῶ ἀπὸ αὐτήν. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν δύο βαπτίσματα: ἂν οἱ αἰρετικοὶ πραγματικὰ βαπτίζουιν, τότε τὸ βάπτισμα ἀνίκει σὲ αὐτούς. Καὶ ὅποιοι με τὴ δική του ἀπόφασιν ἀναγνωρίζεῖ σὲ αὐτούς αὐτὸ τὸ πρὸνομιο παραδέχεται, ἐνδιδόνασιν στὸν ἰσχυρισμὸ τους, ὅτι ὁ ἔγχροσ καὶ ἀντίπαλος τοῦ Χριστοῦ ἐμφανίζεται νὰ κατέχει τὴ δύναμι τοῦ λουτροῦ, τῆς καθάρσεως καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου. Ὁ ἰσχυρισμὸς μας εἶναι ὅτι αὐτοὶ ποῦ ἐρχονται σὲ μᾶς ἀπὸ τὴν αἴρεση βαπτίζονται ἀπὸ ἐμᾶς, δὲν ἀναβαπτίζονται. Δὲν λαμβάνουν τίποτα ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει τίποτα γ’ αὐτοὺς ἐκεῖ γιὰ νὰ λάβουιν. Ἐρχονται σὲ ἐμᾶς, ὥστε νὰ μπορούιν νὰ λάβουιν ἐξῶ, ὅπου ὑπάρχει ὀδη ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια, καθὼς ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι μία.

Σὲ πόσον ἀνήγκουν αὐτὰ τὰ λόγια; Δὲν εἶναι δικὰ μου, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς ἐκπρωτότου τῆς, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τοῦ Ἁγίου Κυριανοῦ τῆς Καρχηδόνας (Ἐπιστολὴ 70.1, περίπου τὸ 255 μ.Χ.).

Τὸ θέμα τοῦ πῶς ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὄσοις ὀμολογοῦν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν λάβει τὸ βάπτισμα σὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ποῦ παράσσουν τὴν Ἐκκλησία σήμερα καὶ προ-καλοῦν σημηνατικὴ τριβὴ μετῶν τῶν κληρικῶν καὶ τῶν πιστῶν. Ἡ σύγχυση ποῦ ὑπάρχει σχετικὰ με τὸ βάπτισμα ὀφείλεται στὴ σύγχυση ποῦ ὑπάρχει σχετικὰ με τὴν Ἐκκλησία. Ἐκείνου ποῦ βλέπουιν τὴν Ἐκκλησία (τουλάχιστον σὲ κάποια μορφοῖ), ἀκόμη καὶ μετῶν τῶν αἰρετικῶν, βλέπουιν ἐπίσης καὶ βάπτισμα σὲ αὐτούς (μετὰ κάποια μορφοῖ). Πράγματι, ὅπως ὁ π. Γεωργίου Μεταλληνὸς ἐχει δηλώσει, «Ἄν κάποιος ἀποδείξει ἓνα αἰρετικὸ βάπτισμα ὡς ἐγκυρο καθαυτὸ, ἀποδέχεται ἐπίσης τὴν ἱερυσὴν τοῦ κληρικοῦ ποῦ τὸ τελεῖ, καὶ, τελικὰ, καὶ τὴν Ἐκκλησία ποῦ ἓνας τέτοιος κληρικός προσ-φέρει» (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση, τ. XIX, Νὸ 4).

Θέλω νὰ σὲ συγχωρῶ, ἐπειδὴ παρακινούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἤρθες ἐνώπιόν μας ἀπὸ δική σου ἐλευθέρη βούληση ζητώντας νὰ συμπεριληφθῆς στὴ μητέρα τῆς Ἁγίας Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ γίνεις μέλος τοῦ Σῶματος τοῦ Χριστοῦ. Ἀκολούθησε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος τόνησε ὅτι πρέπει νὰ διαπρωμε μία ἰσχυρὴ καὶ συνηκτικὴ ἐνότη, «ἵνα μηκέτι ὡμει νηπίου, κλυδινωζόμενοι καὶ περιφερομενοι πρὸς ἄνεμῳ τῆς διδασκαλίας, εἰς τὴν κυβερτα τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουρήμια τῶν μεθεδοσίων τῆς πλάνης»(Ἐφεσ. 4:14).

Πρέπει, ὁμως, νὰ πῶ ὅτι ἡ εὐσεβὴς χριστιανικὴ ζωὴ σου ἐξῶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία οὔτε ἀπορρίπτεται οὔτε ὑπομιμάται οὔτε μπορεῖ νὰ ὀνομασθεῖ ἄσχετη. Ἀντιθέτως, λόγω τῆς ὑποδενιαρκῆς ζωῆς ποῦ ἔχεις ζῆσει, ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν οἰκογενεία σου καὶ ἀπὸ ὄλους ἐμᾶς ποῦ ἔχουν τὴν εὐλο-γία νὰ σὲ γνωρίζουιν, χωρὶσμένως με τὴν ἀπόφασιν σου. Σήμερα σφραγίσει τὴ χριστιανικὴ ζωὴ ποῦ πάντα ῥώσσει ὡς εὐκνήρησις ὀπαδοῦ τοῦ Κυρίου, καὶ ὄλους ἀποτελεσματορικὴ τὴν πίστη σου καὶ τὰ χρισμια ποῦ ἔλαβες.

Βαδίζουσαι νὰ λάβεις τὸ μυστήριον τῆς ἀνανέγωντῆς ὀμολογείης ὁ ἀπορρίπτετς τὴς αἵρέσεις ποῦ εἶχες ἐνστερνισθεῖ ἀπὸ τὸ πρῶνν προτεσταντικὸ δόγμα σου, δηλαδὴ filioque, Santa scriptura, Solus gratus, οἰκουμηνισμὸς, κηπητὴ χάρις, καὶ ὀποιοσδήποτε ἄλλες διδασκαλίεις ἀντιθέτες με τὴν πίστη ποῦ μεταδοθῆσαι σὲ ἐμᾶς.

Σήμερα εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πνευματικῆς σου γέννησῆς καὶ ἀνανέγωντῆς. Ἐντάσσαι στὸ στρατὸ τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὸ χρίσμα ποῦ ἐλαβες, σοῦ δό-θηκαν ἐπίσης τὰ ὄπλα γιὰ τὸν καλὸ ἀγῶνα καὶ ἡ δύναμις νὰ νικᾶς τὴς δύ-ναμεις τοῦ κακοῦ. Ὅχι μόνο φέρεις τὸ ἐμβλημα τοῦ στρατοῦ τοῦ Χριστοῦ, τῶρα πάλιν ἔχεις λάβει μέσα σου τὸν ἴδιο τὸν Κύριο, ἐπαι ὥστε νὰ μπορεῖς νὰ ἐνοματωθῆς πλήρως στὴ ζωὴ Του, ἐπαι ὥστε ἀπὸ τῶρα καὶ σὸ ἐξῆς θὰ ζῆσαι τὴ ζωὴ του, ἡ νὰ ἀφίσησῃ τὸ Χριστὸ νὰ ζεῖ μέσα σου. Τὸ «κύπελλο τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ μεγάλο «βραβεῖο», πλήρως ὄχι με εὐ

